01/02/2019

Όσιος Μάρκος του Σάρωφ ο «Σιωπηλός», συνασκητής του οσίου Σεραφείμ στην έρημο του Σάρωφ

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ο όσιος και δίκαιος Μάρκος του Σάρωφ (+ 4η Νοεμβρίου 1817), ήταν συμπατριώτης και φίλος του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ.
Γεννήθηκε το 1733 στο Κουρσκ σε μια οικογένεια εμπόρων. Συχνά ήταν σιωπηλός, και στην οικογένεια.
Κάποτε, ένα βράδυ μεταξύ εγρήγορσης και ύπνου, «... είχε ένα πνευματικό όραμα, είδε την φοβερή κρίση του Θεού.» Η επίδραση του οράματος αυτού ήταν τόσο ισχυρή που το παιδί έμεινε ολόκληρη τη μέρα αμίλητο, και ήταν σαν σε μια ζάλη. Από τότε, μοναδικός σκοπός της ζωής του ήταν να αποφύγει τη σκληρή μοίρα των αμαρτωλών που είδε στο όραμα.
Στην ηλικία των 24 ετών, το 1757 ο Μιχαήλ άφησε το σπίτι των γονιών του και πήγε στο Σάρωφ όπου με ταπείνωση διακονούσε παντού. Με τον καιρό «ανέλαβε τον μεγάλο ασκητικό αγώνα του διά Χριστόν Σαλού. Για την παραδοξότητα των λόγων του δέχονταν ταπεινά και σιωπηλά το όνειδος των αδελφών-μοναχών και έπειτα την απομάκρυνση, στο δάσος γύρω από το μοναστήρι. Η αρετή του προσέλκυσε την προσοχή του ηγουμένου της μονής του Σάρωφ Παχωμίου όπου το 1784 τον έκειρε μοναχό και με την ευλογία του πήγε ξανά στο δάσος για να ησυχάσει. Ο μόνος του θησαυρός ήταν μια εικόνα της Παναγίας, την οποία φορούσε στο στήθος του. Ο Ερημίτης μιλούσε σπάνια κι όταν χρειαζόταν να απαντήσει έγραφε με κάρβουνο στον τοίχο ή στο έδαφος με το μπαστούνι του. Για αυτό λέγονταν Μάρκος ο «Σιωπηλός». Μόνο σε λίγους από την αδελφότητα μιλούσε μεταξύ αυτών ήταν ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ.
Προικισμένος με το χάρισμα της διορατικότητας και των ιαμάτων, ζούσε συνέχεια, όπως ο άγιος Σεραφείμ, μέσα στην καρδιά του τη λαμπρότητα της Ανάστασης η οποία πολλές φορές τον κατέκλυζε ενώ περιπλανιόταν μέρα και νύχτα μέσα στα πυκνά δάση του Σάρωφ, μη γνωρίζοντας αν ήταν «εν σώματι ή εκτός του σώματος». Ιδιαίτερα τις νύχτες του καλοκαιριού τις περνούσε στο δάσος προσευχομενος ήσυχα με την προσευχή «Ανάσταση Χριστού θεασαμενοι»... Ο Γέροντας έλεγε ότι ένοιωθε ιδιαίτερη ουράνια χαρά αυτές τις ήσυχες ώρες, που όλη η φύση είναι σιωπηλή, και ότι ποτέ η προσευχή δεν ανεβαίνει στο Θεό τόσο εύκολα όσο αυτή την ώρα της καθολικής ηρεμίας και γαλήνης.

Αναφέρει ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς στο βίο του αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ: «Στο μεταξύ, πολλοί άρχισαν να παραβιάζουν την ησυχία του μακαρίου ερημίτη με το να τον επισκέπτονται χάριν πνευματικών διδαχών και παρηγοριάς. Πολλοί από την αδελφότητα του Σάρωφ έρχονταν σ' αυτόν για συμβουλές και διδαχές ή μόνο για να τον δουν. Ο όσιος ήταν σε θέση να γνωρίζει και να διακρίνει τους ανθρώπους και γι' αυτό απέφευγε μερικούς τηρώντας σιγή. Άλλους πάλι που είχαν πράγματι ανάγκη από την πνευματική του βοήθεια, τους δεχόταν πρόθυμα και με αγάπη

τους καθοδηγούσε με συμβουλές, παραινέσεις και πνευματική συζήτηση. Ανάμεσα σ’ αυτούς ήταν οι τακτικοί του επισκέπτες, ο μεγαλόσχημος μοναχός Μάρκος και ο ιεροδιάκονος Αλέξανδρος. Αλλά και αυτοί, όταν εύρισκαν τον γέροντα καταβυθισμένο στην θεωρία του Θεού, δεν τολμούσαν να τον ανησυχήσουν, αλλά ή περίμεναν να τελειώσει την προσευχή του ή απομακρύνονταν αθόρυβα.

Ο όσιος είχε και ξένους επισκέπτες. Όσες φορές συναντούσε απροσδόκητα κάποιον μέσα στο δάσος, συνήθως δεν μιλούσε μαζί του αλλά του έβαζε ταπεινά μετάνοια και απομακρυνόταν. Διότι, όπως έλεγε αργότερα στις διδαχές του, ποτέ δεν μεταμελήθηκε για την σιωπή του.Συνήθως όμως οι επισκέπτες του τον δυσκόλευαν, διότι του παραβίαζαν την ησυχία.
Στα τέλη του Οκτωβρίου του 1817 αρρώστησε, κι άφησε το ερημητικο κελλί του και γύρισε στην μονή για να αναχωρήσει από κει για την αιωνιότητα. Κοιμήθηκε το πρωί της Κυριακής, της 4ης Νοεμβρίου του 1817, 84 ετών. Και θάφτηκε κοντά στο ιερό στην νοτιο-ανατολική πλευρά του ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.
Μετά από 15 χρόνια τον Ιανουάριο του 1833, αναπαύθηκε στο ίδιο μοναστήρι, ο μεγάλος Πατέρας Σεραφείμ του Σάρωφ, τόσο τον τιμούσε δε όπου ο ίδιος ζήτησε να ταφεί δίπλα στον φίλο του και συμπατριώτη του Μάρκο τον ερημίτη.